

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Petra Polácha ve věci

žalobce: **D. X. M.**
st. příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
náměstí Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 11. 2017, č. j. MV-115888-6/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal dne 25. 7. 2017 u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání osoby samostatně výdělečně činné společně se žádostí o prominutí zmeškání

podání podle § 47 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Svoji žádost odůvodnil doručením rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 6. 2017, č. j. 30 A 76/2015-51, jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalované č. j. MV-32927-3/SO-2015 týkající se zrušení žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu.

2. Usnesením ze dne 3. 8. 2017, č. j. OAM-20227-7/DP-2017, MV-93475-4/OAM-2017, ministerstvo vnitra řízení o žádosti zastavilo podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců z důvodu pozdního podání žádosti. V odůvodnění uvedlo, že žalobci nebránila žádná překážka na jeho vůli nezávislá, která by mu znemožňovala podání žádosti o prodloužení platnosti povolení v zákonné lhůtě. Doručení rozsudku č. j. 30 A 76/2015-51 nemá vliv na podání současné žádosti, neboť reálný pobyt žalobce na území uplynul 16. 9. 2015. Žádosti o prominutí zmeškání lhůty nadto nemohlo být vyhověno, neboť od doby, kdy měl být úkon učiněn, uplynul již jeden rok (§ 41 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu).
3. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Doplnila, že vzhledem ke skutečnosti, že dne 3. 9. 2015 žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu požádal, ovšem následně vzal svoji žádost zpět, nelze důvody pro opožděné podání žádosti dne 25. 7. 2017 považovat za důvody na žalobcově vůli nezávislé.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce v podané žalobě namítal, že pozdní podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu bylo způsobeno nezákonným rozhodnutím správního orgánu. Pozdnímu podání tak zabránily důvody na jeho vůli nezávislé ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
5. Nabytím právní moci rozhodnutí žalované o zrušení dlouhodobého pobytu žalobce dne 15. 5. 2015 byl pobyt cizince zrušen. Jelikož bylo rozhodnuto o zrušení pobytu, nebylo možné tento pobyt prodloužit, ani nedošlo k vypršení platnosti pobytového oprávnění. Z tohoto důvodu vznikla překážka na vůli žalobce nezávislá. Překážka odpadla nabytím právní moci rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalované č. j. MV-32927-3/SO-2015 potvrzující zrušení žalobcova pobytu.
6. Žalobce mohl formálně do 16. 9. 2015 požádat o prodloužení dlouhodobého pobytu. Toto řízení by však bylo zastaveno podle § 169 zákona o pobytu cizinců. Podání žádosti tak bylo bezpředmětné.
7. Žalobce má za to, že odůvodnění rozhodnutí správních orgánů trpí přepjatým formalismem. Po žalobci jako cizinci nelze spravedlivě požadovat, aby se vyznal v komplikované právní úpravě a podal žádost o prodloužení pobytového oprávnění, o kterém věděl, že bylo pravomocně zrušeno. Vinou chybného postupu správních orgánů se žalobce dostal do situace, kdy mu byla odeprána možnost prodloužit si oprávnění k dlouhodobému pobytu.
8. Řešení přijaté správními orgány není přiměřené okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 správního řádu) a není v souladu s lidskými právy a mezinárodními závazky, zejména s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech a s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Přepjatým formalismem bylo zasaženo rovněž do žalobcova práva na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Žalobce pobývá na území společně

s manželkou a nezletilým dítětem a opustit území by pro něj znamenalo citelný zásah do života celé rodiny. V napadeném rozhodnutí posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny zcela abscentuje.

9. Z popsanych důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
10. V doplnění žaloby ze dne 29. 1. 2018 žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 69/2017-39, který je podle něj aplikovatelný i v nyní projednávané věci.

III. Vyjádření žalované

11. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce měl možnost požádat o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za stávajícím účelem, jakož i možnost podat žádost o pobytové oprávnění za účelem jiným. Této možnosti žalobce využil a podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. O prodloužení stávajícího pobytového oprávnění však požádáno nebylo. Žádost podaná dne 25. 7. 2017 byla podána až v době, kdy k jejímu podání žalobce nebyl oprávněn. V takovém případě správní orgán řízení zastaví a není povinen posuzovat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
12. Navrhla proto, aby soud žalobu zamítl.

IV. Ústní jednání

13. Při ústním jednání dne 20. 11. 2019 účastníci setrvali na svých stanoviscích uplatněných v předchozích písemných podáních.
14. Zástupkyně žalobce zdůraznila, že se správní orgány nezabývaly posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého života, což je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“). Žalobce žije na území s manželkou a dvěma nezletilými dětmi. Pokud by musel vycestovat do Vietnamu a podat novou žádost o vydání pobytového oprávnění, bylo by to značně problematické. Celý spor vznikl nezákonným zrušením dlouhodobého pobytu. Žalobce podal žádost do tří dnů od odpadnutí důvodů, proto měly správní orgány postupovat podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
15. Zástupkyně žalované upozornila, že platnost povolení vypršela v září 2015. Žalobě proti rozhodnutí o zrušení pobytu byl přiznán odkladný účinek, na pobyt žalobce se tak nahlíželo jako na platný do 16. 9. 2015. Žalobce dne 3. 9. 2015 požádal o povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, ovšem 3. 11. 2015 vzal svoji žádost zpět. Pokud následně podal žádost o prodloužení pobytu až 25. 7. 2017, učinil tak v době, kdy k podání žádosti nebyl oprávněn. Co se týče posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, žalovaná uvedla, že žalobce není vyhošťován. Může požádat o sloučení rodiny.
16. Soud konstatoval obsah soudního a správního spisu a k návrhu žalobkyně provedl dokazování rozhodnutími žalované ze dne 2. 10. 2017, č. j. MV-32927-11/SO-2015, jímž bylo zastaveno řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobci poté, co byla věc žalované vrácena po zrušujícím rozsudku soudu č. j. 30 A 76/2015-51, a ze dne 5. 9. 2019, č. j. MV-106371-4/SO-2019, týkající se aplikace § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalovanou. Ze své vlastní vůle dále soud provedl dokazování správním spisem Ministerstva vnitra sp. zn. OAM-32621/DP-2015, vztahujícím se k žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny ze dne 3. 9. 2015.

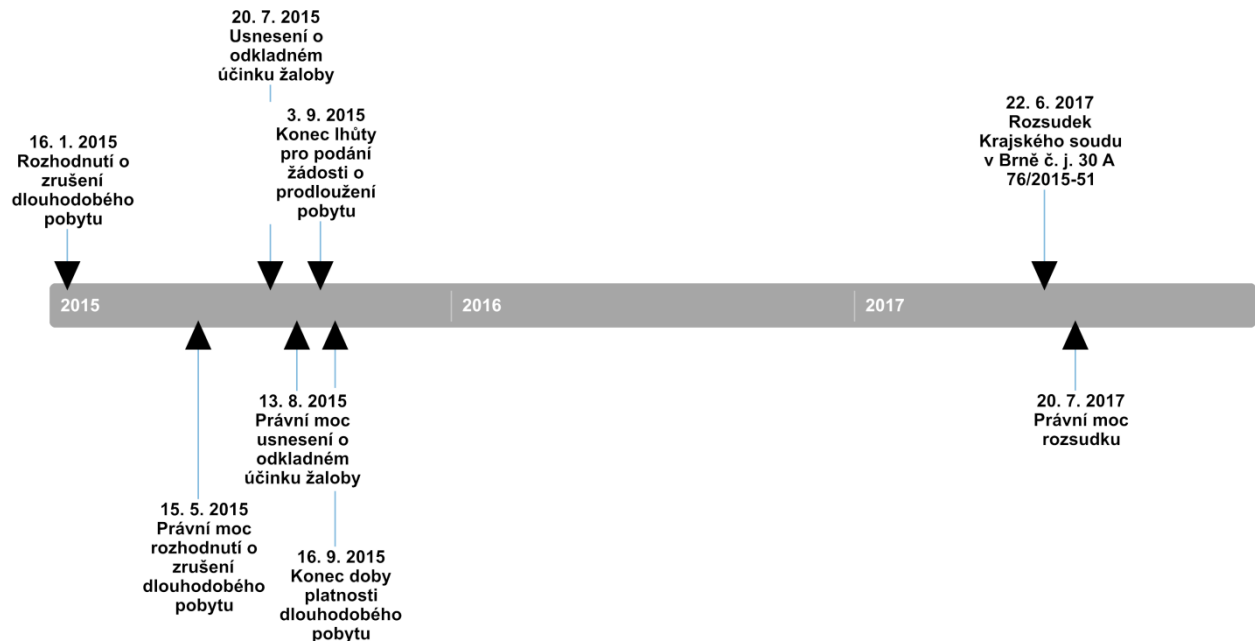
V. Posouzení věci soudem

17. Soud přezkoumal rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalované.
18. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
19. Soud se nejprve zabýval námitkou nesprávné interpretace § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců správními orgány [bod V. A) rozsudku], poté hodnotil námitku nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobce [bod V. B) rozsudku].

V. A) Existence důvodů na vůli cizince nezávislých (§ 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců)

20. V projednávané věci je předmětem sporu otázka, zda žalobce oprávněně podal dne 25. 7. 2017 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Přestože žalobce svoji žádost podal po uplynutí doby povoleného pobytu, měl za to, že mu svědčily důvody pro možnost opožděného podání žádosti podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců z důvodu chybného postupu správních orgánů v řízení ohledně zrušení jeho pobytového oprávnění.
21. Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (v rozhodném znění) *žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů*.
22. Z § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců pak plyne, že *zabrání-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat*.
23. Podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců správní orgán řízení o žádosti zastaví, jestliže cizinec *podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat*.
24. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností od 17. 2. 2013 do 16. 9. 2015. Rozhodnutím ze dne 16. 1. 2015, č. j. OAM-2522-11/ZR-2014, správní orgán I. stupně žalobcovo povolení k dlouhodobému pobytu zrušil. Odvolání žalobce bylo rozhodnutím žalované ze dne 13. 5. 2015, č. j. MV-32927-3/SO-2015, zamítnuto; rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu tak nabylo právní moci dne 15. 5. 2015.
25. Žalobce brojil proti rozhodnutí žalované č. j. MV-32927-3/SO-2015 o zrušení pobytového oprávnění žalobou, které Krajský soud v Brně usnesením ze dne 20. 7. 2017, č. j. 30 A 76/2015-27, přiznal odkladný účinek. Přiznáním odkladného účinku byly odloženy (pozastaveny) účinky rozhodnutí žalované č. j. MV-32927-3/SO-2015 do právní moci rozhodnutí soudu. Rozsudkem ze dne 22. 6. 2017, č. j. 30 A 76/2015-51, soud rozhodnutí žalované (týkající se zrušení jeho dlouhodobého pobytu) zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení; rozsudek nabyl právní moci 20. 7. 2017.

26. Schematicky lze shora popsané znázornit takto:

27. Žalobce v projednávaném případě namítal, že pokud dne 15. 5. 2015 nabylo právní moci rozhodnutí o zrušení dlouhodobého pobytu, měl možnost požádat o prodloužení dlouhodobého pobytu až po právní moci zrušujícího rozsudku č. j. 30 A 76/2015-27, tj. po 20. 7. 2017. Soud je přesvědčen, že argumentace žalobce neobstojí. Hodlal-li žalobce žádat o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, měl v souladu s § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců svoji žádost podat před nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti povolení, které žádal prodloužit. Názor žalobce, že před 20. 7. 2017 nemohl žádat o prodloužení platnosti povolení, nezohledňuje, že o dva roky dříve (20. 7. 2015) byl žalobě vedené pod sp. zn. 30 A 76/2015 přiznán odkladný účinek, v jehož důsledku byly až do skončení řízení před soudem pozastaveny veškeré účinky rozhodnutí o zrušení dlouhodobého pobytu (§ 73 odst. 3 s. ř. s.). Rozhodnutí o zrušení dlouhodobého pobytu tak z formálního hlediska sice zůstalo pravomocné, avšak uložené právní povinnosti nebylo možné vynucovat, odejmuté oprávnění k pobytu zůstalo prozatím zachováno (nález Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. II. ÚS 1260/07). Od 13. 8. 2015, kdy odkladný účinek žaloby vedené pod sp. zn. 30 A 76/2015 nabyl právní moci, tak bylo nutno na pobytové oprávnění žalobce až do uplynutí jeho platnosti dne 16. 9. 2015 hledět jako na platné, jako by nikdy nebylo zrušeno. Výklad žalobce, že jeho pobytové oprávnění v důsledku přiznání odkladného účinku trvalo až do právní moci rozhodnutí soudu ve věci 30 A 76/2015, zcela pomíjí dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí ve věci zrušení pobytového oprávnění mělo za následek odložení účinků rozhodnutí rušícího stávající dlouhodobý pobyt žalobce, ovšem nebylo způsobilé žádným způsobem prodloužit dobu platnosti takového oprávnění až do právní moci rozsudku soudu. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu tak vypršela 16. 9. 2015.
28. Lze souhlasit se správními orgány, že vedení řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu obecně není překážkou, která by žalobci bránila podat žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Nicméně jak přílehlavě uváděl žalobce, pokud by žádost o prodloužení pobytového oprávnění byla podána v době, kdy

toto oprávnění bylo rozhodnutím správního orgánu zrušeno, řízení o žádosti by s nejvyšší pravděpodobností bylo zastaveno, neboť nelze prodloužit povolení k pobytu, které je zrušeno a neexistuje. Potom by mohl přicházet v úvahu výklad zaujatý žalovanou v rozhodnutí č. j. MV-106371-4/SO-2019, jímž byl proveden důkaz při jednání, v němž žalovaná s odkazem na § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců umožnila cizince podat žádost o prodloužení pobytu i po době jeho platnosti poté, co bylo správními soudy zrušeno rozhodnutí o zrušení platnosti takového povolení, neboť uznala, že dříve cizinka bez z důvodů na její vůli nezávislých nemohla o prodloužení platnosti pobytového oprávnění požádat. Zmiňovaná věc se však od nyní projednávaného případu liší tím, že nyní byl žalobě proti rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění přiznán odkladný účinek a žalobce měl reálnou možnost o prodloužení doby platnosti povolení požádat v souladu s § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v období od 13. 8. 2015 do 3. 9. 2015.

29. Soud zdůrazňuje, že žalobce v době od přiznání odkladného účinku žaloby do vypršení platnosti pobytového oprávnění (tj. od 13. 8. 2015 do 3. 9. 2015) měl možnost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu požádat. Z časové osy (viz bod 26) přehledně vyplývá, že k odložení účinků rozhodnutí o zrušení dlouhodobého pobytu došlo necelý měsíc před uplynutím platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. V této době bylo na povolení k dlouhodobému pobytu nahlíženo jako na platné a žalobci nic nebránilo požádat o jeho prodloužení od 13. 8. 2015 nejpozději 14 dnů před uplynutím jeho platnosti. Neexistovaly tedy důvody na vůli žalobce nezávislé ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, proč by v období od 13. 8. do 3. 9. 2015 nemohla být podána žádost o prodloužení doby platnosti povolení. Předmětná lhůta byla podle soudu přiměřeně dlouhá k tomu, aby v ní žalobce mohl o prodloužení platnosti povolení požádat. Žalobce se tedy mýlí v tom, že po rozhodnutí o zrušení platnosti dlouhodobého pobytu až do právní moci rozsudku soudu o zrušení rozhodnutí žalované nemohl požádat o prodloužení pobytového oprávnění. Přiznáním odkladného účinku žalobě byly účinky pobytového oprávnění zachovány a bylo na něj nahlíženo, jako by nebylo zrušeno.
30. Soud připouští, že nastalá procesní situace mohla být pro žalobce poněkud nepřehledná. Žalobce však byl po celou dobu řízení před správními orgány zastoupen advokátem, resp. obecným zmocněncem. Navíc v rozhodné době možnosti požádat o prodloužení pobytového oprávnění využil a dne 3. 9. 2015 (v poslední den lhůty) podal správnímu orgánu I. stupně žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území (viz připojený správní spis č. j. OAM-32621/DP-2015). Tuto žádost ovšem následně dne 4. 11. 2015 vzal bez bližšího vysvětlení zpět. V předmětné žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny žalobce uváděl, že *„jeho pobyt zde je stále legální (neboli není zrušený do doby, než správní soud pravomocně rozhodne) a teoreticky by si mohl zažádat o prodloužení dlouhodobého pobytu, neboť současný mu skončí 16. 9. 2015.“* To však žalobce vědomě neučinil, neboť tvrdil: *„Bohužel (...) nepřichází prodloužení současného pobytu v úvahu, jelikož [žalobce] účel pobytu – podnikání – nesplňuje.“*
31. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že žalobce nepodal žádost o prodloužení stávajícího povolení k dlouhodobému pobytu nikoliv z důvodu, že by takové povolení neexistovalo či že by k podání žádosti dříve nebyl oprávněn, jak uvádí v projednávané žalobě, nýbrž protože se obával, že by jeho žádosti nebylo vyhověno pro neplnění účelu stávajícího povolení. Argumentace žalobce, že zpětvzetí žádosti bylo učiněno na doporučení správních orgánů či pod jejich nátlakem, není opodstatněná a nemá oporu ve správním

spise. Ze spisového materiálu sp. zn. OAM-32621/DP-2015 nijak nevyplývá, že by žalobcovo zpětvzetí žádosti bylo učiněno za nestandardních okolností; jiné důkazy, jež by žalobcovo tvrzení v tomto smyslu dokládaly, předloženy nebyly.

32. Žalobce v replice poukazoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2017, č. j. 5 Azs 69/2017-39, podle něhož postupuje-li správní orgán procesně zmatečným způsobem a navodí stav, kdy žadatel nemůže legitimně předpokládat, zda žádost o prodloužení pobytového oprávnění může či nemůže podat, jsou dány důvody pro uplatnění § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. K tomu soud uvádí, že závěry citovaného rozsudku nejsou aplikovatelné v nyní projednávané věci. Soud neshledal, že by žalovaná postupovala „procesně zmatečným způsobem“ jako ve věci řešené Nejvyšším správním soudem. Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobci bylo známo, že doba platnosti jeho povolení v důsledku přiznání odkladného účinku žalobě vedené pod sp. zn. 30 A 76/2015 skončí 16. 9. 2015 (viz průvodní dopis k jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 2. 9. 2015) a do této doby mohl o prodloužení doby platnosti povolení požádat. Žalobce tak s plným vědomím případných důsledků svého postupu neučinil, neboť se domníval, že by jeho žádosti nebylo vyhověno. Za takové procesní situace není možné, aby se žalobce poté, co uspěl v řízení o žalobě ve věci sp. zn. 30 A 76/2015, úspěšně domáhal (po více než dvou letech) prominutí zmeškání lhůty pro podání žádosti o prodloužení doby platnosti pobytu s odkazem na § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Zmeškání lhůty pro podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení je tak přičitatelné žalobci a není důsledkem nezákonného postupu správních orgánů.
33. Soud proto uzavírá, že správní orgány s ohledem na konkrétní okolnosti tohoto případu správně posoudily, že žalobcem tvrzené důvody pro opožděně podanou žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nelze považovat za důvody na vůli cizince nezávislé (§ 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Závěr správních orgánů není „přepjatým formalismem“, ale výsledkem aplikace zákona o pobytu cizinců a do jisté míry i důsledkem procesní pasivity žalobce, který v době, kdy o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu požádat mohl, takovou žádost správním orgánům nepodal (resp. podal ji a následně ji vzal zpět).
34. Námitka nesprávného posouzení důvodů pro zamítnutí žádosti tak není důvodná.

V. B) Posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života

35. Co se týče námitky nesprávného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, soud konstatuje, že z § 174a zákona o pobytu cizinců vyplývá, že správní orgány mají v některých případech vymezených tímto zákonem povinnost přezkoumávat dopady svých rozhodnutí do soukromého života cizince. Neznamená to však, že by tak měly činit v rámci veškeré své rozhodovací činnosti.
36. Pouze na základě § 174a zákona o pobytu cizinců nelze určit okruh rozhodnutí dle tohoto zákona, u nichž je povinností správního orgánu posoudit přiměřenost dopadů takového rozhodnutí. Z § 174a zákona o pobytu cizinců vyplývá pouze to, že v těch případech, kdy má správní orgán povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, je nezbytné ji hodnotit z hledisek, která demonstrativně § 174a zákona o pobytu cizinců zmiňuje, jsou-li pro daný případ relevantní.

37. V rozsudku ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[u]stanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje pouze demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou v případě, že jim zákon ukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí. Tak je tomu např. v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí. Jak správně uvedl krajský soud, k aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců tak může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona správnímu orgánu v konkrétním případě povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá.“ Z citovaného rozsudku plyne, že posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí přichází v úvahu jen tam, kde to zákon stanoví.
38. V případě procesního rozhodnutí, jímž je usnesení o zastavení řízení z důvodu podání žádosti v době, kdy k tomu není cizinec oprávněn [§ 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců], zákon tuto povinnost správnímu orgánu neukládá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2018, č. j. 8 Azs 12/2017-40, body 20 a 21). Je to ostatně zcela logické. Při zjištění, že účastník řízení podal žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn, je správní orgán povinen bez dalšího vydat usnesení o zastavení řízení, aniž by se jakkoliv zabýval posuzováním přiměřenosti dopadů tohoto rozhodnutí, které v takovém případě vůbec není na místě (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2019, č. j. 9 A 57/2016-43). Jak konstatoval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 25. 11. 2015 č. j. 3 A 120/2013-55, „s ohledem ke skutečnosti, že řízení bylo zastaveno z procesních důvodů, nemohl být zkoumán ani soukromý a rodinný život žalobce, kterážto otázka je právě součástí meritorního posouzení žádosti.“ Správní orgány tudíž nepochybily, jestliže se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zastavení řízení o žalobcově žádosti nezabývaly.
39. Odkazovala-li zástupkyně žalobce při jednání na judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně posuzování přiměřenosti dopadů do soukromého života cizince, jednalo se o judikaturu dopadající na situace, kdy se správní orgány žádostí o prodloužení pobytového oprávnění zabývaly věcně. Výjimkou byl rozsudek ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62, v němž Nejvyšší správní soud připustil zkoumání zásahu rozhodnutí do rodinného života při zastavení řízení o žádosti; jednalo se však o výjimečnou situaci a následná judikatura NSS vyloučila obecnou aplikovatelnost závěrů tohoto rozsudku na jakákoli procesní rozhodnutí o zastavení řízení. (např. rozsudky ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41, nebo ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 229/2017-34). Ze stejných důvodů je soud přesvědčen, že není na místě postupovat shodně ani jako v případě řešeném Krajským soudem v Brně v rozsudku ze dne 16. 10. 2019, č. j. 29 A 34/2018-62. Skutkové okolnosti tohoto případu podle soudu nejsou tak specifické jako v případě řešeném v rozsudku č. j. 7 As 142/2011-62 či 29 A 34/2018-62. Žalobce možnost žádat o prodloužení pobytového oprávnění měl, byl si jí vědom, ovšem žádost o prodloužení povolení nepodal (resp. podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny a poté ji vzal zpět). Za této situace soudu nepřísluší chybný procesní postup žalobce ve správním řízení napravovat v řízení o podané žalobě a dovozovat nutnost posuzovat zásah do soukromého života žalobce i v případě procesních rozhodnutí.
40. Soud je přesvědčen, že důsledky, kterých se žalobce v souvislosti s napadeným rozhodnutím obává (povinnost vycestovat z území), nejsou negativními důsledky procesního rozhodnutí o zastavení řízení, ale *de facto* důsledky procesního postupu

žalobce, který před vypršením platnosti povolení žádal o jeho prodloužení, ovšem následně svoji žádost vzal zpět. Argumentuje-li nyní, že na území má manželku a dvě nezletilé děti, nelze k této skutečnosti při přezkumu procesního rozhodnutí přihlížet, je-li soud přesvědčen, že žalobce měl možnost požádat o prodloužení svého pobytového oprávnění včas.

41. Ani námitku nezákonnosti spočívající v absenci posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak soud neshledal důvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

42. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. listopadu 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu